

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 187.371 van 27 oktober 2008
in de zaak A. 151.928/IX-4535.**

In zake : 1. de NV ELECTRABEL,
 2. Roland BENS,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaten T. VANDENPUT en P. DE MAEYER,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Tedescolaan 7

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat S. VERNAILLEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 27.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de NV ELECTRABEL en Roland BENS op 19 mei 2004 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het besluit van 5 maart 2004 van de Vlaamse Regering inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen, inzonderheid artikel 18 van voormeld besluit”;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 26 september 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 oktober 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad B. THYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE LANGE die, loco advocaten T. VANDENPUT en P. DE MAEYER, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. VERNAILLEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

Over de gegevens van de zaak

1.1. Artikel 15 van het decreet van 17 juli 2000 houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt (Elektriciteitsdecreet) bepaalde, toen het bestreden besluit werd genomen:

“De netbeheerder voert alle taken die noodzakelijk zijn voor de distributie van groene stroom, met uitzondering van de aansluiting op het distributienet, kosteloos uit.

De Vlaamse regering kan de regeling in het eerste lid beperken.”

Luidens artikel 2, 16/, van datzelfde decreet moet onder “groene stroom” worden verstaan: elektriciteit, opgewekt door gebruik te maken van hernieuwbare energiebronnen.

1.2. De eerste verzoekster is onder meer producent en leverancier van groene stroom, zoals bedoeld in de voormelde decreetsbepalingen. Zij stelt zowel binnen als buiten het Vlaamse Gewest productie-installaties te hebben die aangesloten zijn op het transmissienet.

De tweede verzoeker is, naar eigen zeggen, een afnemer van elektriciteit die aangesloten is op het distributienet en groene stroom wil afnemen van de eerste verzoekster.

1.3. Het besluit van de Vlaamse regering van 28 september 2001 inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen,

bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 23 oktober 2001 en in werking getreden op 1 januari 2002, voert onder meer artikel 15 van het Elektriciteitsdecreet uit.

Het regelt de verkoop en de distributie van groene stroom op basis van groenestroomcertificaten die door de leverancier moeten worden ingeleverd en onder een bepaalde voorwaarde ook mogen toegekend zijn voor groene stroom opgewekt buiten het Vlaamse Gewest. Het legt voorts aan de netbeheerders de verplichting op om gratis in te staan voor de distributie van deze groene stroom.

1.4. Het besluit van de Vlaamse regering van 4 april 2003 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 28 september 2001 inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 30 april 2003 en op dezelfde dag in werking getreden, wijzigt deze regeling, in het bijzonder doordat het de kosteloze distributie van groene stroom beperkt tot “de injectie van elektriciteit opgewekt door de productie-installaties aangesloten op de distributienetten gelegen in het Vlaamse Gewest”.

De beide verzoekers hebben dit besluit met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State bestreden (zaak A.138.459/IX-3830). Bij arrest nr. 187.370 van heden wordt dat beroep verworpen.

1.5. Bij arrest nr. 127.031 van 12 januari 2004, verbeterd bij arrest nr. 128.183 van 16 februari 2004, schorst de Raad van State, op vordering van een andere verzoekende partij dan de huidige verzoekers, de tenuitvoerlegging van artikel 2 van het voornoemde besluit van de Vlaamse regering van 4 april 2003, dat de kosteloze distributie van groene stroom beperkt.

1.6. Artikel 20 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 maart 2004 inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 23 maart 2004 en in werking getreden op 2 april 2004, heft “[h]et besluit van de Vlaamse regering van 28 september 2001 inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen, zoals gewijzigd bij besluit van 4 april 2003” op.

Artikel 18 van datzelfde besluit beperkt de kosteloze distributie van groene stroom nu tot “de elektriciteit die geleverd wordt aan eindafnemers aangesloten op een distributienet gelegen in het Vlaamse Gewest en die opgewekt is uit een hernieuwbare energiebron, [...], in een productie-installatie die haar elektriciteit rechtstreeks injecteert in een in België gelegen distributienet”.

1.7. Bij arrest nr. 138.837 van 23 december 2004 schorst de Raad van State, op vordering van een andere verzoekende partij dan de huidige verzoekers, onder meer de tenuitvoerlegging van het genoemde artikel 18 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 maart 2004.

1.8. Het decreet van 24 december 2004 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2005 heft artikel 15 van het Elektriciteitsdecreet op met ingang van 1 januari 2005.

1.9. Bij besluit van 25 maart 2005, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 27 mei 2005 en eveneens met uitwerking op 1 januari 2005, heft de Vlaamse regering artikel 18 van zijn besluit van 5 maart 2004 op.

Over het voorwerp van het beroep

2. Ter aanduiding van het voorwerp van hun beroep vermelden de verzoekers in hun verzoekschrift tot nietigverklaring “het besluit van 5 maart 2004 van de Vlaamse Regering inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen”. Zij beklemtonen echter dat zij “inzonderheid” artikel 18 van dat besluit voor ogen hebben. De middelen die zij aanvoeren, hebben voorts uitsluitend betrekking op artikel 18.

Het beroep blijkt aldus enkel tegen dat artikel 18 te zijn gericht.

Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. In het auditorsverslag wordt ambtshalve opgeworpen dat de bestreden bepaling van het besluit van 5 maart 2004 van de Vlaamse regering met uitwerking op 1 januari 2005 is opgeheven en dat het beroep sedertdien derhalve zijn voorwerp heeft verloren. De auditeur-verslaggever wijst er wel op dat de bestreden bepaling niettemin gedurende een welbepaalde tijd uitwerking heeft

gehad, namelijk vanaf haar inwerkingtreding op 2 april 2004 tot 23 december 2004, de datum waarop de tenuitvoerlegging ervan bij arrest nr. 138.837 van de Raad van State werd geschorst. De auditeur-verslaggever betoogt dat de verzoekers in het licht van deze gegevens concreet dienen aan te tonen dat zij nog steeds over het rechtens vereiste belang bij hun beroep beschikken.

3.2. In hun laatste memorie stellen de verzoekers dat zij niet concreet kunnen aantonen dat zij nog steeds het rechtens vereiste belang bij hun beroep hebben. Zij menen evenwel een ontvankelijk en gegrond verzoekschrift tot nietigverklaring te hebben ingediend, waarvan de aangevoerde middelen tot de nietigverklaring van de bestreden bepaling zouden hebben geleid, indien de verwerende partij niet tot de opheffing daarvan was overgegaan naar aanleiding van het voormelde schorsingsarrest nr. 138.837 van 23 december 2004 van de Raad van State. Te dezen doen zij gelden dat zij in hun verzoekschrift tot nietigverklaring ook het middel hebben aangevoerd dat in het schorsingsarrest ernstig werd bevonden. Zij vragen de Raad van State daarmee rekening te willen houden bij het ten laste leggen van de kosten van het beroep.

3.3. Vermits de verzoekers niet aantonen dat zij na de opheffing van de bestreden bepaling nog een actueel belang hebben bij de nietigverklaring ervan, is het beroep niet ontvankelijk.

4. Gelet op de reden van het teloorgaan van hun belang, die geheel aan de verwerende partij moet worden toegeschreven, is het gepast de kosten van het beroep ten laste van de verwerende partij te leggen.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE :**

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
27 oktober 2008, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	D. MOONS,	staatsraad,
	B. THYS,	staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

P. LEMMENS.